

EL RESORGIMENT DEL SOMETENT A CATALUNYA: INSEGURETAT EN LES NOSTRES TERRES

No fa gaire ja us introduïem aquest tema certament polèmic i molt preocupant pel nostre sector: La inseguretat al camp i la proliferació de patrulles no armades a Catalunya. Unes patrulles que, a Catalunya, s'identifiquen amb la figura històrica del sometent. Un cos parapolicial i paramilitar que té el seu origen en el segle XII. Avui en dia, és el nom que torna a estar en boca de tots i que se li dóna a la vigilància nocturna exercida pels pagesos. Sorprenent, però cert. I és que ara només ens faltava això: tenir que salvaguardar les nostres terres i explotacions amb els nostres propis mitjans. Tot sigui dit, estan molt organitzats i són molt eficaços. Però, aquesta no és, ni ha de ser, la nostra tasca. En quin tipus de societat ens trobem? On ha quedat el dret fonamental a la seguretat ciutadana, garantit per la Constitució Espanyola? Emparar-se ara en la nostra norma suprema, sembla ser tot una utopia, alhora que pot ser un parany en el que millor no entrar per a justificar segons quines actuacions ciutadanes. Simplement recordar que la Declaració de Drets Humans estableix que la vida, la llibertat i la seguretat són drets inalienables, intrínsecs e inherents a la nostra qualitat humana. No s'han de reconèixer, ens venen adherits. Ningú els pot retallar ni retirar-los a la seva voluntat. La vulneració d'aquest dret atempta greument contra els drets fonamentals i desacredita totalment la nostra condició com a ciutadans.

Fa relativament poc temps, pagesos de vàries comarques —especialment lleidatanes— varen començar a fer patrulles nocturnes per mirar d'aturar l'onada de robatoris del material agrícola. Actualment, les patrulles de ciutadans contra els robatoris a l'àmbit rural s'estenen cada vegada més. Inicialment la Conselleria competent no impedeix la seva creixent activitat, però ara potser comença a anar-se'n de les mans.

En realitat, no van armats ni detenen ningú. Es limiten únicament a avisar als cossos policials quan tenen meres sospites. Agricultors de dia, vigilants de nit. El fenomen neix de la convicció de molts pagesos de la

necessitat d'autoprotecció a causa de les limitacions policials a les extenses terres agrícoles. Aquesta situació és totalment surrealista i presenta molt riscos i inconvenients. Tot i que s'aconsegueix controlar i aturar els robatoris sistemàtics, la temptació d'una justícia pròpia sobrevola constantment aquest conflicte. I és que cal recordar que la Justícia no premia ni recompensa els defensors de terres. En tot cas, es mostra bel·ligerant en la majoria de delictes comesos en elles. Així, els pagesos, totalment desprotegits arriben a arrisquen la seva pròpia vida per defensar les seves terres i propietats. Exposats al perill imminent, actuen com als millors cooperadors dels cossos policials. Això sí, sense cap mena de protecció, reconeixement ni recompensa.

Sens dubte, l'auge d'aquest fenomen posa en evidència les carències i deficiències del nostre sistema: Un Estat de Dret que no aconsegueix garantir la seguretat, posant en greu perill els ciutadans que es veuen indefensos davant un sistema ineficaç i poc resolutiu. És totalment incoherent i desajustat que el Govern no empri mesures per eradicar una situació desproporcionada que pot causar greus danys irreparables en la societat i l'activitat econòmica. El "deixa fer" pot sortir car. I més quan les organitzacions dels pagesos demostren una destresa i efectivitat sorprenents. L'excusa que el calaix està buit no ens serveix. Hi han altres eines disponibles i suficients per pal·liar aquest nou ressorgiment dels robatoris, amb més presència policial i plena efectivitat de l'aplicació de la justícia. Accions totalment possibles d'assolir, amb l'objectiu de reinstaurar la tranquil·litat i la convivència ciutadana en les zones rurals.

En tot cas, alertar que la deixadesa mostra poca responsabilitat, serietat i fermesa i una debilitat evident per no saber actuar amb la suficient diligència i legitimitat. Des de l'INSTITUT AGRÍCOLA sempre defensarem la feina de l'agricultor, però no com a guardià i defensor dels seus estris i propietats, si no com a emprenedor responsable, que actua amb plena llibertat i capacitat per a generar grans actius.